

(המשך מעמוד 67)

על פי ההלכה, האשה היא אשת-חיל. היא יכולה לפתח קאריירה.

● איך היא יכולה לפתח קאריירה עם 12 ילדים בבית?

לרבנית דרוקמן יש תישעה שלה ושניים מאומצים. איך היא פיתחה קאריירה? הסוד הוא בחינוך הילדים. הבת שלי, בת ארבע וחצי, יודעת לחמם בקבוק לתינוק. כשאשתי יוצאת לתת הרצאה, אני בבית. יש לנו חברים שנשותיהם עובדות בחור גים, והבעלים נשארים בבית. הילדים מרוי צים. הם אומרים שאבא מפנק יותר.

● יכוד להיות שבהלכה יש זכור יות אך למעשה...

השאלה היא מי יושב ומי פוסק בנושאי הלכה. כשאני עושה ילדים — ואני לא מדבר על הגדלה דמוגרפית של אוכלוסייה. אני מדבר על האושר הפנימי שלי — הרי זה תענוג עילאי! למול את בנך, לשמוע את בנך קורא פסוקים בתורה, לשמוע את ילדתך ממלמלת את האמן הראשון לפני שהיא אומרת אבא אמא. איזה אושר. איזה תענוג עילאי. אדם חילוני לעולם לא יבין זאת.

● האחריות הזאת של הודדת 12 ילדים. מניין הביטחון שתוכל לפרנס אותם? איך תוכל להעניק לכל אחד מהם את מיטב החינוך? לוי יש רק ילדה אחת, ואני יודעת כמה מאמצים וכמה כסף עולה לגדל ילד.

יש לנו ביטחון בקדוש ברוך הוא. כשי התחתנתי, לא היה לנו פרוטה, והנה נפתח צינור השפע. הגידוי נס אם את רוצה אבל איזה דודה זקנה שלי נתנה לי מתנה 70 אלף לירות.

● מה קורה בשמחתנים כן? מניין יש כסף לקנות לו דירה. שלא לדבר על קשרי כנים.

כשמחתנים בן, הפנים מאושרות והלב שמח. והבן שילך לגור בעיירת-פיתוח. חסידי גור גרים באשדוד, בירושם, בחצור. אני מוכן לחיות כל חיי מתוך ידיעה ברור רה שילדי יקבלו חינוך. חינוך זה המטרה הראשונה שלי. אני יושב עם ילדתי ו מספר לה סיפורים. לא את אגדות האחים גרים, אלא את מעשי חכמינו. והיא שור אלת שאלה של ילדה, ואני עונה לה תשובה שמשבים לילדה, כי אסור לה שתאכז את ילדותה. לפעמים שאלות כמו איך באים ילדים לעולם.

● איך אתה משיב על שאלה כזאת?

אני סיפרתי לה שיש שני אברים, שאחד לא נמצא אצל השני.

● והיא הבינה את זה ככה? לא. אז אמרתי לה שמה שיש למנחם אין לה, ואו היא הבינה. מה, שאני אספר לה את סיפור החסידה? זה טימטום! אמרתי לה שכששני האברים האלה מתוברים, נגשים ילדים. אחר-כך היא שאלה את אשתי מתי עוד פעם יהיה חיבור.

● מה דעתך על הנוהג שהבעד נמצא בחדר-הילדה לצד אשתו?

אני מאוד בעד. אני חושב שהלידה היא ממש יצירת מעשה בראשית. שהבעל יראה מה זה. לא יזיק לו שיהיה בפנים וירגיע את אשתו. לי לא נתנו להיות כחדר-הילדה של אשתי. עמדי בחוץ ואמרתי תהלים. אצלנו, כשאשה יולדת, הבעל רץ לקנות הילום. צריך לדאוג לצרכי האשה. רצתי ודאגתי לה לארוחת-צהריים. אני הרי מכיר את אשתי, ואין חכם כבעל נסיון. היא יולדת והיא מלכה. היא שותפה של הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. ואני לעומתה אסף, הבעל כלום. במעשה הב ראשית הזה הוא רק נהנה. היא זו העוברת את התהליך המופלא הזה. היא המלכה.

את יודעת, מספרים על רבם של האסירי רים, הרב אריה לוי, שהלך לרוסא עם אשתו ואמר: רגלה של אשתי כואבת לנו. אחרי שנפטרה שאלו אותו איכן ביתו אמר: מיום שנפטרה אשתי, איכן לי בית. איני יכול להגיד לכם איכן אני גר. אומרים שכל המגרש אשתו הראשונה, אפילו המזבח מוריד עליו דמעות. אני מעריך את האשה בכל רמ"א אבריי ו ש"ה גידיי. הגמרה אומרת: כל מיץ דעלמא לאישה. האישה היא הקובעת איך ייראה הבית, איך ייראה הבעל, וביחד מהי ליטים על עניינים רוחניים. הבעל מקבל סקודות מהאשה ומבצע.

אמאל לקחה את

האם התאבדה מפני

או מפני שפגעה

ואחיו, מגלי, אף הוא קצין בצבא-הקבע. אמרה אמאל במפורש כי היא אוהבת את סמיר ואינה מוכנה לוותר על נישואיה עימו, חרף העובדה שהוא מרותק לכיסא-גלגלים.

במשך חודשים ארוכים התנהלו שיחות בין הצדדים באמצעות שליחים רבים. לפי רקים היו נקודות אור בשיחות, ולפרקים היו שיחות שהובילו למבוי סתום והיכו את סמיר בתדהמה.

אחרי שרשרת של אירועים טראגיים התאבדה אמאל. הסיפורים על ההתאבדות והרומן שקדם לה שונים, והדעות חלוקות באשר לאמיתות הדברים.

„שלא תשכב

עם חולה”

ס מיר מספר את סיפורו תוך שימוש בפרטים רבים. אביה של אמאל, לעור מת זאת, אינו מוכן להרחיב את הדיבור על הפרשה. האב אף לא היה מוכן למסור לידי העולם הזה את תמונתה של בתו, בטענה שאסור לפרסם תמונות של נשים דרוזיות. הדרוזים יושבים אף הם שיבעה ימי אבל.

השבוע, ביום השלישי למות בתו, סיפר והאב חארב להעולם הזה: „כשהיתה אמאל בת 14 ביקשו את

בוס התדרעלה

ידה. לא הסכמתי כי היא היתה צעירה מדי, ולא רציתי להתחייב על מה שיקרה בעוד שנתיים. כואב לי בלב. כואב לי הרבה, אבל אני מסתפק בכך שאני יודע שיש גורל לכל אדם. כל איש בעל מצפון היה חייב להסכים שזה אסון שבת כזה, ממש פרה, תיכנס למיטה של חולה.”

לדברי האב הכירה אמאל מאוחר יותר בצידקת דבריו, וכדי להוכיח את טענותיו, הוא הציג מיכתב בכתיב ידה, שאותו שלחה לשופט בבית-הדין הדרוזי בחיפה:

כתבה אמאל:

אחרי שקיבלתי את מיכתבתם מתאריך ה-1 באוגוסט 1982 על תלונתו של סמיר והבה, אני משיבה על טענותיו. אני אמאל והאב חארב מתושבי כפר בית-ג'אן, אירוסי לסמיר היו ללא הסכמת אבי ובהיותי קטיר גה. שיכנעו אותי עליידי מירמה, בדרכס שלא מתקבלות על הדעת כל אדם בעל מצפון, להתארס לו.

בבית-המישפט הדרוזי בחיפה, ב-18 בי אפריל 1982 הודעתי לשופט גור אל-דין אל-חלבי שאיני מוכנה להתחתן איתו ב שום פנים ואופן. ב-3 במאי 1982 הודעתי לפני מפקד תחנת מיטרת כרמיאל על סירובי להתחתן עימו, והסברתי את כל הסיבות לכך. כפי שידוע לי — המישטרה הודיעה לו על החלטתי הסופית.

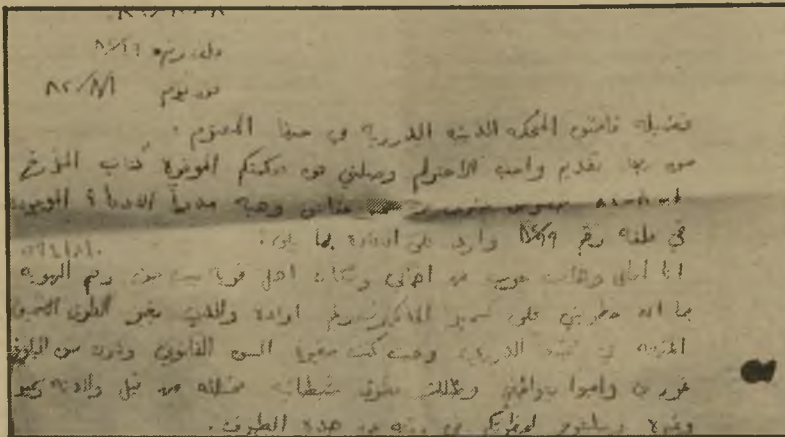
„הנישואין כישלון

מוחלט”

פי בקשתי היתה בכפר איספה לכל השייכים, הנכבדים וראש המועצה, הודעתי לפניהם על סירובי להתחתן איתו ובקשתי שיקח את כל הדברים שהביא איתו לאירוסי.

עד כאן מיכתבה של אמאל, כתוב וחתום בכתיב ידה.

„אחרי סירובה של אמאל להתחתן אי תו” סיפר אביה כשדמעות בעיניו וקולו חנוק, לקחת אתה לרוסא-נגים. ש”ו הסבירה לה שאין כל עתיד בנישואיה

המיכתב שנשלח לבית-הדין הדרוזי, לדברי האב כתבה אמאל את המיכתב מרצונה. לכתוב מיכתב זה תוך שימוש באלימות.

חופשי או מוכתב?

כאורה לא קרה דבר. החיים בכפר הדרוזי בית-ג'אן מתנהלים כסידורם. ילדים ממשיכים להתרוצץ ברחובות, והמ בוגרים מנסים לנהל אורח-חיים תקין. צעירי הכפר, לעומת זאת, מלאי מרירות ומנהלים מהפכה שקטה.

עד היום ניסו הצעירים לשמור את תיסכוליהם לעצמם. הם ניסו לגבור על המרירות בצעדים איטיים ושקטים, אולם תקרית טראגית, שאירעה בשבוע שעבר בכפר, גרמה לזעם המצטבר בפרוץ החוזה. שלוחתו של הגנבה שבכפרי הדרוזים המשקיף על נופי הגליל המרהיבים, הופרה בשבוע שעבר. אמאל חארב, לידת הכפר, בת 17, התאבדה בבית הוריה על-ידי שתיית חומר רעיל.

תאונה

קטלנית

מעשה התאבדותה קדם רצף של אירועים שהחיסו את הכפר כולו.